

DE GROEIENDE LIEFDE VAN DE BRUID

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, de meesten van u zullen beslist regelmatig vanaf de kansel in uw gemeenten hebben gehoord, dat Jezus Zijn Gemeente, Zijn Lichaam, gereed maakt als Zijn innig geliefde Bruid. Hij houdt zoveel van haar, dat Hij haar kocht met Zijn eigen Bloed. Er zijn verschillende schriftgedeelten die hierover spreken.

Efez. 5:25-27 – “Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigt hebbende met het bad des waters door het Woord; Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.”

Openb. 19:7-9 – “Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods.”

Jezus houdt zo ontzettend veel van Zijn Bruid. Daar kunnen wij ons geen voorstelling van maken. Ja, Hij gaf Zichzelf voor haar over in een afgrijselijke marteldood aan het kruishout van Golgotha. Ja, de Zoon van God nam al onze misdaden en gruwelijkheden, onze ziekten en ellendigheden, onze lusten en begeerten op Zich, toen Hij tot bloedens toe in de geest worstelde om Zichzelf volkomen te vernietigen (Luk. 22:39-44). Jezus, Die zo rein en heilig en absoluut zondeloos was, streed om conform de wil van Zijn hemelse Vader de drinkbeker met onze vieze drab leeg te drinken. En Hij overwon, prijst God. Omdat Hij zoveel van Zijn Vader houdt en omdat Hij zoveel van Zijn Bruid houdt.

Is het daarom onlogisch en teveel gevraagd, dat Hij verwacht dat Zijn Bruid ook innig veel van Hem houdt? Wie toch van ons verlangt om met iemand te trouwen, die niet veel van hem of haar houdt? Jezus snakt naar onze liefde, broeders en zusters, en daarom moest Hij ooit de gemeente van Efeze ernstig waarschuwen.

Openb. 2:4-5 – “Maar ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zo niet, Ik zal u haastelijk bij komen, en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert.”

Daarom ook moest Paulus de gemeente van Corinthe ernstig waarschuwen.

2 Cor. 11:2-3 – “Want ik ben ijverig over u met een ijver Gods; want ik heb ulieden toebereid, om u als een reine maagd aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus. Doch ik vrees, dat niet enigszins, gelijk de slang Eva door haar arglistigheid bedrogen heeft, also uw zinnen bedorven worden, om af te wijken van de eenvoudigheid, die in Christus is.”

Broeders en zusters, wij zijn geneigd om in onze liefde voor Jezus te vervlakken. Allerlei omstandigheden in onze levens en in onze omgeving dragen hieraan bij. Te veel om op te noemen! Per slot van rekening leven wij midden in een wereld die in het verderf ligt, een wereld die Jezus haat en verwerpt en veracht. Een wereld die wordt bespeeld door satan.

Het is daarom goed om onszelf regelmatig te onderzoeken. Jezus houdt vurig van ons! Dat staat buiten kijf. Dat weten en ervaren wij als Gods kinderen. Maar wat is het antwoord op de vraag of ik wel vurig van Hem houdt? Ben ik nog verliefd op Jezus? Ben ik in een fase waarin mijn liefde voor Jezus groeit of juist afzwakt?

Onze liefde voor Jezus moet voortdurend groeien, broeders en zusters. Bruidsliefde groeit! Niet dwangmatig, niet geforceerd, maar geleidelijk, zoals wij ook geestelijk geleidelijk groeien. En daartoe is het noodzakelijk om ons eigen hart voortdurend te onderzoeken. Dit proces mogen we uitgebeeld zien in het boek Hooglied, dat in geestelijk schaduwbeeld handelt over de relatie tussen Jezus, de Bruidegom, en Zijn Gemeente, de Bruid.

Hoogl. 3:1-4 – *“Ik zocht des nachts op mijn leger Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet; ik zeide: Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten; ik zal Hem zoeken, Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. De wachters, die in de stad omgingen, vonden mij: ik zeide: Hebt gij Dien gezien, Dien mijn ziel liefheeft? Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast, en liet Hem niet gaan, totdat ik Hem in mijner moeders huis gebracht had, en in de binnenste kamer van degene, die mij gebaard heeft.”*

De Bruid realiseerde zich de grote liefde van haar Bruidegom. Hij had haar ziel innig lief. Maar liefst tot viermaal toe wordt in dit schriftdeel gesproken over *“Hem, Dien, Die mijn ziel liefheeft”*. Is het dan niet frappant dat er niet éénmaal over háár liefde voor haar Bruidegom wordt gesproken? Het Woord van God wil ons hier iets leren!

De Bruid was zich bewust van de liefde van haar Jezus. Van Zijn liefde voor haar! Daarom zocht zij Hem. Maar toch vond zij Hem niet! De oorzaak hiervan ligt altijd bij onszelf, broeders en zusters. Als wij Hem niet vinden, ligt het aan ons. Hij is altijd dicht bij ons, heeft altijd Zijn ogen op ons gericht, maar laat Zich niet altijd (meteen) vinden. Omdat onze liefde voor Hem wellicht tanende is! Of omdat er iets in ons niet (helemaal) in orde is. Dan wil Hij ons iets leren. Dan wil Hij dat we bij onszelf op zoek gaan naar de oorzaak. Dat deed de Bruid dan ook. 's Nachts op haar leger zocht zij haar Bruidegom. Haar *“leger”* was haar *“bed”*, de veilige en intieme plaats waar zij rustte en waar zij niet werd gestoord. Het is belangrijk dat wij de stilte opzoeken van onze binnenkamer om ons hart met behulp van Gods Geest in het overdenken van het Woord en in het gebed te onderzoeken.

De Bruid vond Hem desondanks nog steeds niet en stond in het holst van de nacht op en ging vastberaden op zoek in de straten van de stad. Op twee dingen wil ik uw aandacht vestigen. Allereerst dat het nacht was, zoals het nu om ons heen in deze wereld nacht is. Het is pikdonker vanwege de ongebreidelde zonden en goddeloosheid van de mensen. Voorts ging zij op zoek in de straten van de stad. Een *“straat”* is in het Hebreeuws een *“rechov”* (בַּרְחָו), dat letterlijk *“breed, ruim”* betekent. Is niet juist een van de redenen van ons afvallen van onze eerste liefde voor Jezus, dat wij ons ongemerkt openstellen voor de ruime opvattingen van de wereld met betrekking tot de zonde en de ongerechtigheid? Wat is Gods Woord dan treffend als wij ontdekken, dat de betekenis van de naam van de hoer Rachab in Joz. 2:1b hetzelfde is. Ook haar naam *“Rachav”* schrijven we als בַּרְחָו en betekent *“breed, ruim”*, dat wil in figuurlijke zin zeggen *“ruim van opvattingen”*.

De geestelijke les die we hier mogen leren is, dat de Bruid gevoelig was voor de ruime opvattingen van de wereld. En zo is het toch ook met de meesten van ons, broeders en zusters? Als wij niet oppassen, laten we gemakkelijk wereldse standpunten in ons hart toe, waardoor de liefde voor Jezus langzaam verkoelt.

De Bruid kwam in de stad de wachters tegen en vroeg aan hen of zij Degene hadden gezien, Die haar ziel liefhad. Wachters zijn in de bijbel een beeld van de predikers van Gods Woord. Zij waken immers over de gemeente die aan hen is toevertrouwd. In het schriftdeel lezen we niets over hetgeen zij tot de Bruid spraken, doch de Bruid verwijderde zich vervolgens een stukje van hen. Wellicht spraken zij tot de Bruid over de noodzaak van afzondering, dat zoals u weet te maken heeft met heiligmaking. Afzondering van wereldse opinies en opvattingen, van een werelds, materialistisch en vleselijk leven is zo uiterst noodzakelijk! En toén, nadat zij was ingestapt in het proces van heiligmaking, vond zij haar Bruidegom. En zij hield Hem vast en liet Hem niet meer gaan, waarna zij Hem bracht *“in de binnenste kamer van degene, die haar had gebaard”*. Waarachtig instappen in heiligmaking leidt tot deze verdere stap!

Wie heeft de Bruid gebaard? Wie heeft óns gebaard? Het is duidelijk, dat Gods Woord ons ook hier weer een geestelijke les wil leren en hier dus niet verwijst naar onze natuurlijke moeder. De Bijbel zegt, dat Jezus ons middels het badwater van Zijn Woord en Zijn Geest heeft gebaard en wedergeboren doen worden (Jak. 1:18; Joh. 16:19-22; Joh. 3:5).

De Bruid ging dus terug naar het moment van haar wedergeboorte. Zij bracht haar Bruidegom in de intiemste delen van haar hart en gaf Hem toegang tot haar hartslagzonden, waarvan niemand weet had. Zij beleed ze aan Hem en liet ze door Zijn Woord reinigen. Dit nu, mijn broeders en zusters, het reinigen van Zijn Bruid is een grote vreugde voor Jezus, onze Bruidegom. We lazen het hiervoor reeds in Efez. 5:25-27 – *“Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelfen voor haar heeft overgegeven; Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigt hebbende met het bad des waters door het Woord; Opdat Hij haar Zichzelfen heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.”*

Desalniettemin was het proces van noodzakelijke groei in liefde voor de Bruid nog steeds niet geëindigd. Zij had nog veel te leren. Uit Hoogl. 3:1-4 blijkt wel, dat zij haar Bruidegom in zekere zin liefhad, want zij zocht Hem immers actief en was bereid tot innerlijke verandering. Maar het door Jezus zo verlangde liefdesniveau had zij nog niet bereikt. Jezus was Degene, Die haar ziel vurig en innig liefheeft. Maar zij?

In Hoogl. 3:6-11 en in Hoogl. 4 worden de bekoorlijkheden van de Bruid uitgeschilderd. Pas in Hoogl. 5 wordt het beschrijven van de groeiende liefde van de Bruid voor haar Bruidegom weer vervolgd.

Blijkbaar had de Bruid haar Bruidegom op enig moment weer laten gaan, want we lezen, dat de Bruidegom Zelf op weg was naar Zijn Bruid. Hoogl. 5:1-6 – *“Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij; Ik heb Mijn honigraten met Mijn honig gegeten; Ik heb Mijn wijn, mitsgaders Mijn melk gedronken. Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefsten! Ik sliep, maar mijn hart waakte, de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen. Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weder aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weder bezoedelen? Mijn Liefste trok Zijn hand van het gat der deur; en mijn ingewand werd ontroerd om Zijnentwil. Ik stond op, om mijn Liefste open te doen; en mijn handen drupten van mirre, en mijn vingers van vloeiende mirre, op de handvaten des slots. Ik deed mijn Liefste open, maar mijn Liefste was geweken, Hij was doorgedaan; mijn ziel ging uit vanwege Zijn spreken; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet, ik riep Hem, doch Hij antwoordde mij niet.”*

Jezus ging op weg naar Zijn Bruid. Hij verlangde naar gemeenschap met haar. En, broeders en zusters, laat hier geen onreine gedachten toe. Jezus verlangt naar gemeenschap met de Gemeente, Zijn Bruid, in de openingen van het Woord en in de aanbiddingen. In de kern moet onze aanbidding van Jezus een intieme, vurige liefdesverklaring, een diepe uiting van onze liefde, voor Hem zijn. Zó gemakkelijk noemen wij allerlei activiteiten die wij ondernemen aanbidding, zoals onder andere de samenzang in de gemeente en het gebed tijdens de bidstonden. Maar is het dat ook werkelijk? Zingen wij Jezus zodanig toe, dat er vanuit onze ziel wérkelijk een intense liefdesverklaring aan Hem wordt gedaan? Bidden en lofprijzen wij zodanig, dat er een vurige stroom van liefde naar Jezus toegaat? Branden en borrelen onze harten wérkelijk voor Hem?

Jezus had Zijn mirre reeds geplukt, dat wil zeggen, Hij had het lijden voor Zijn Bruid reeds ondergaan. Hij had Zijn honing gegeten en Zijn wijn en Zijn melk gedronken, dat wil zeggen dat Hij vervuld was met Zijn Woord, Heilige Geest en blijdschap, teneinde dat alles met Zijn Bruid te kunnen delen. Zijn Hoofd en Zijn hart was vol van haar. Maar wat een teleurstelling toen de reactie van Zijn Bruid op Zijn kloppen op de deur zo lauw was, zo vol van excuses. Ik zal hier niet verder op ingaan. Maar Jezus trok zich terug. Hij wil Zijn Bruid immers niet dwingen om Hem lief te hebben. Hij wil haar niet forceren.

Toen de Bruid uiteindelijk toch met een bewogen innerlijk reageerde, was zij te laat. Haar ingewand werd ontroerd, zij stond op om de deur te openen, doch tevergeefs. Hij was al weg. Stond zij op, omdat zij hóórde dat Hij Zich terugtrok?

Toen zij de deur open deed, gebeurde er iets opmerkelijks. Haar handen drupten van vloeïende mirre, die haar Bruidegom aan de deurklink had gesmeerd. Zó was het gebruik in oudtestamentische tijden. Het volgende ontleen ik aan het boek *De Roos van Saron* (Parels uit het Hooglied) van Wim Malgo: *“Wanneer een geliefde de aandrang van haar minnaar volhardend afwijst, dan bezoekt hij in de nacht het huis van haar vader of het huis waarin de geliefde woont. Rondom de deur van het huis hangt hij bloemenslingers op en bestrooit de drempel eveneens met welriekende bloemen. Bovendien bestrijkt hij de grendel en de deurklink van de deur met geurende zalf. Deze hele handeling moet de familie van het meisje duidelijk maken, dat zijn liefde, hoewel zij werd afgezen, echt is.”*

Wat een tedere liefde van Jezus voor Zijn Bruid. Hij forceert niets als zij Hem lauwtjes afwijst, maar maakt haar kenbaar dat Hij zo erg veel van haar houdt. Hij strijkt vloeïende mirre aan de deurklink van haar hart, om haar opnieuw op het kruis van Golgotha te wijzen. Om haar bij vernieuwing te laten zien, hoeveel Hij van haar houdt en dat Hij daarom Zichzelf voor haar volkomen heeft prijsgegeven. Mirre is het geestelijk schaduwbeeld van Jezus' bittere lijden. Zie hiervoor de studie [“WIEROOKALTAAR \(5\) in de Tabernakel – Het”](#), welke u eveneens op deze website kunt vinden.

Toen de Bruid opendeed en haar handen van vloeïende mirre drupten, toen kwam zij tot bezinning. Toen pas realiseerde zij zich ten volle de intense liefde van Jezus, de liefde die standhoudt tot het einde. Toen realiseerde zij zich Zijn grote Offer aan het kruis, die intense liefdesverklaring die Hem Zijn leven kostte. Toen realiseerde zij zich Zijn tedere woorden, Zijn spreken, dat wil zeggen Zijn Woord. En opnieuw zocht zij Hem en riep zij Hem: *“Jezus, Jezus, Jezus, waar bent U? Gaat U toch niet van mij weg!”* Maar Hij antwoordde haar niet en zij vond Hem niet.

Nu was wederom een les op z'n plaats. Een hardere les! Maar ook een wijze les, omdat Jezus wil dat Zijn Bruid de waarde van Zijn volle liefde leert kennen. Want opnieuw ging de Bruid in de stad op zoek naar haar Bruidegom en opnieuw ontmoette zij de wachters van de stad. Maar de wachters die in Hoogl. 3:3 alleen nog maar tot haar spraken, stelden zich nu veel harder op. Hoogl. 5:7-8 – *“De wachters, die in de stad omgingen, vonden mij, zij sloegen mij, zij verwondden mij; de wachters op de muren namen mijn sluier van mij. Ik bezweer u, gij dochters van Jeruzalem! indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde.”* De woorden van de wachters, dat wil zeggen de predikers, verwondden haar nu. Zij ervoer hun woorden als hamerslagen, die tot diep in haar lauwe, onverschillige hart doordrongen. De wachters trokken zelfs haar sluier af, hetgeen betekent dat zij volkómen in haar zondige naaktheid werd geopenbaard. Zij kon zich niet meer verbergen voor de werkingen van de Heilige Geest. En toen, eindelijk, kwam zij tot het volle besef van haar grote tekortkoming. Namelijk dat zij de vurige liefde van haar Bruidegom niet met hart en ziel had beantwoord. Maar dán geschiedt ook hét grote wonder Gods! Want dan is er onmiddellijk Zijn vergeving én wordt het hart gevuld met een brandende, alles verterende, intense liefde voor Jezus, de Hemelbruidegom. Na een grondige belijdenis en inwendige bekering spreekt de zachte, indringende stem van de Trooster, de Heilige Geest, als in Jes. 40:1-2 – *“Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem (NB, schaduwbeeld van de Bruid – Openb. 21:2), en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden.”* Broeders en zusters, wij moeten goed beseffen, dat wij uit onszelf geen liefde voor Jezus hebben, maar dat onze liefde van Hem komt. Zodra wij ons grondig bekeren, vult Zijn liefde ons tot overvloeïens toe met stromen van levend water (Joh. 7:38).

Als een donderslag uit een heldere hemel was de Bruid tot het besef gekomen, dat zij nu zoveel van Jezus, haar Bruidegom hield. En haar wanhopige woorden tot de wachters en de

dochters van Jeruzalem waren nu: *“Indien jullie mijn Liefste vinden, zeg Hem dan dat ik krank (ziek) ben van liefde.”*

En toen kon zij haar uiterst vurige, heerlijke getuigenis geven op de vraag wat er nu toch zo bijzonder aan haar Liefste was. Hoogl. 5:8-16 – *“Ik bezweer u, gij dochters van Jeruzalem! indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde. Wat is uw Liefste meer dan een ander liefste, o gij schoonste onder de vrouwen! wat is uw Liefste meer dan een ander liefste, dat gij ons zo bezworen hebt! Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tien duizend. Zijn hoofd is van het fijnste goud, van het dichtste goud; Zijn haarlokken zijn gekruld, zwart als een raaf. Zijn ogen zijn als der duiven bij de waterstromen, met melk gewassen, staande als in kasjes der ringen. Zijn wangen zijn als een bed van specerijen, als welriekende torentjes; Zijn lippen zijn als leliën, druppende van vloeiende mirre. Zijn handen zijn als gouden ringen, gevuld met turkoois; Zijn buik is als blinkend elpenbeen, overtogen met saffieren. Zijn schenken zijn als marmeren pilaren, gegrond op voeten van het dichtste goud; Zijn gestalte is als de Libanon, uitverkoren als de cederen. Zijn gehemelte is enkel zoetheid, en al wat aan Hem is, is gans begerlijk. Zulk een is mijn Liefste; ja, zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!*

In het kader van deze bijbelverkondiging voert het te ver om op de betekenis van haar woorden in te gaan, maar het hart van de Bruid was nu overvloeiend van liefde voor Jezus, haar lieve Bruidegom. Broeders en zusters, het is mijn verlangen, dat ook onze harten, uw hart en mijn hart, uit genade gevuld zullen mogen worden met deze vurige liefde voor onze Hemelbruidegom. Want Hij komt heel spoedig terug om ons, Zijn Bruid, naar Zijn hemelse huis te brengen. Welk een heerlijke toekomst wacht ons daar. Hallelujah!

Moge Hij u en mij deze week zegenen. Amen.